Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 9. júla 2020 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Úprava odpočítanej dane – Zmena práva na odpočítanie dane – Investičný majetok používaný súčasne na zdaniteľné plnenia a plnenia oslobodené od dane – Skončenie činnosti zakladajúcej právo na odpočítanie – Reziduálne a výlučné používanie na plnenia oslobodené od dane“

Vo veci C-374/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko) z 27. marca 2019 a doručený Súdnemu dvoru 13. mája 2019, ktorý súvisí s konaním:

HF

proti

Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka ôsmej komory L. S. Rossi, sudcovia A. Prechal (spravodajkyňa), predsedníčka tretej komory, a N. Wahl,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– HF, v zastúpení: M. S. Thum, Steuerberater,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a S. Eisenberg, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: L. Lozano Palacios, J. Jokubauskaitė a R. Pethke, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 185 a 187 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1, ďalej len „smernica o DPH“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi HF a Finanzamt Bad Neuenahr-Ahrweiler (Daňový úrad Bad Neuenahr-Ahrweiler, Nemecko) (ďalej len „daňový úrad“) vo veci úpravy odpočítanej dane z pridanej hodnoty (DPH), ktorú HF zaplatila pri výstavbe kaviarne pripojenej k domovu dôchodcov, ktorý prevádzkuje na účely plnení oslobodených od DPH.

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 167 smernice o DPH stanovuje, že právo odpočítať daň vzniká vtedy, keď vzniká daňová povinnosť v súvislosti s daňou, ktorá je odpočítateľná.

4 Článok 168 tejto smernice uvádza:

„Pokiaľ ide o tovar a služby, ktoré sú použité na účely zdaniteľných transakcií zdaniteľnej osoby, táto má právo v členskom štáte, v ktorom uskutočňuje tieto transakcie, odpočítať z výšky DPH, ktorú je povinná zaplatiť, tieto sumy:

a) DPH splatnú alebo zaplatenú v tomto členskom štáte za tovar, ktorý jej bol alebo bude dodaný, a za služby, ktoré jej boli alebo budú poskytnuté, inou zdaniteľnou osobou,

…“

5 Článok 184 uvedenej smernice znie:

„Pôvodne uplatnené odpočítanie dane sa upraví, ak je vyššie alebo nižšie ako odpočítanie, na ktor[é] mala zdaniteľná osoba právo.“

6 Podľa článku 185 tej istej smernice:

„1. Úprava odpočítanej dane sa vykoná najmä vtedy, keď sa zmeny vo faktoroch, ktoré boli použité pri určení výšky odpočítanej dane, objavia po podaní daňového priznania k DPH, napríklad v prípadoch zrušenia nákupu alebo získania cenovej zľavy.

2. Odchylne od odseku 1 sa úprava odpočítanej dane nemôže vykonať pri transakciách, ktoré sú celkovo alebo čiastočne nezaplatené, v prípadoch riadne preukázaného alebo potvrdeného poškodenia, straty alebo krádeže majetku, ani v prípade tovaru určeného ako dary nepatrnej hodnoty a vzoriek uvedených v článku 16.

V prípade celkovo alebo čiastočne nezaplatených transakcií a v prípade krádeže členské štáty však môžu úpravu odpočítanej dane vyžadovať.“

7 Článok 187 smernice o DPH stanovuje:

„1. V prípade investičného majetku sa úprava odpočítanej dane rozloží na päť rokov vrátane roka, v ktorom bol majetok nadobudnutý alebo vytvorený.

Členské štáty však môžu pre úpravu odpočítanej dane stanoviť päťročné obdobie pozostávajúce z celých 5 rokov, ktoré začína prvým použitím majetku.

V prípade nehnuteľného investičného majetku sa dĺžka obdobia slúžiaceho na výpočet úpravy odpočítanej dane môže predĺžiť až na dvadsať rokov.

2. Ročná úprava odpočítanej dane sa uskutočňuje len do výšky jednej pätiny DPH uplatnenej na investičný majetok alebo, keď sa obdobie na úpravu odpočítanej dane predĺžilo, do výšky zodpovedajúcej časti DPH uplatnenej na investičný majetok.

Úprava odpočítanej dane uvedená v prvom pododseku sa vykoná v závislosti od úprav týkajúcich sa zmien práva na odpočítanie dane, ku ktorým došlo v nasledujúcich rokoch, v porovnaní s právom na odpočítanie dane za rok, v ktorom bol majetok nadobudnutý, vytvorený alebo prípadne po prvýkrát použitý.“

Nemecké právo

8 § 15a ods. 1 Umsatzsteuergesetz (zákon o dani z obratu) vo svojom znení uplatniteľnom na spor veci samej (ďalej len „UStG“) stanovuje:

„Pokiaľ dôjde k zmenám faktorov zohľadnených pri určovaní pôvodne odpočítaných súm v lehote piatich rokov od prvého použitia investičného majetku, ktorý sa na účely uskutočnenia plnení použil iba raz, treba vykonať kompenzáciu za každý kalendárny rok zodpovedajúcu týmto zmenám prostredníctvom úpravy odpočítania dane, ktorou boli zaťažené nadobúdacie alebo realizačné náklady. Pri nehnuteľnostiach vrátane ich podstatných súčastí, opravách, na ktoré sa uplatňujú ustanovenia občianskeho práva týkajúce sa nehnuteľností, a stavbách na cudzom pozemku sa lehota piatich rokov nahrádza lehotou desiatich rokov.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Žalobkyňa vo veci samej je riadiacim orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá prevádzkuje domov dôchodcov na účely plnení oslobodených od DPH. V roku 2003 táto spoločnosť vybudovala kaviareň pripojenú k tomuto domovu dôchodcov, do ktorej mali prístup návštevníci prostredníctvom vonkajšieho vchodu a obyvatelia domova cez jedáleň domova.

10 Žalobkyňa vo veci samej pôvodne vyhlásila, že bude používať predmetnú kaviareň výlučne na zdaniteľné plnenia, keďže táto kaviareň bola navrhnutá pre návštevníkov z vonkajšieho prostredia, a nie pre obyvateľov domova dôchodcov, ktorí sa zdržiavajú v priestoroch domova. Po prvej kontrole vykonanej v roku 2006 však daňový úrad, ktorý v podstate súhlasil s týmto vyhlásením, považoval za nepravdepodobné, že absolútne žiadny obyvateľ domova dôchodcov nebude navštevovať a používať uvedenú kaviareň s osobami, ktoré ho navštívili. Účastníci konania vo veci samej sa teda dohodli na uznaní používania predmetnej kaviarne na účely plnení oslobodených od DPH vo výške 10 %. V dôsledku toho sa vykonala úprava podľa § 15a UStG pre roky od roku 2003.

11 Po druhej kontrole daňový úrad konštatoval, že spoločnosť s ručením obmedzeným dotknutá vo veci samej už počas rokov 2009 až 2012 nepredávala v predmetnej kaviarni nijaký tovar a prevádzka bola okrem toho vymazaná z obchodného registra vo februári 2013. Toto konštatovanie viedlo daňový úrad k vykonaniu novej úpravy podľa § 15a UStG za tieto roky, keďže už nedošlo k žiadnemu používaniu tejto kaviarne na účely plnení zakladajúcich právo na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe.

12 Po tom, čo žalobkyňa vo veci samej podala neúspešnú sťažnosť proti rozhodnutiu daňového úradu o uložení povinnosti vykonať druhú úpravu, podala na príslušný Finanzgericht (Finančný súd, Nemecko) žalobu, ktorú tento súd zamietol. Tento súd vo svojom rozsudku uviedol, že nebol naplnený úmysel používania predmetnej kaviarne pre zdaniteľné plnenia v oblasti reštauračných služieb. Vzhľadom na to, že vonkajší návštevníci už priestory nenavštevujú, automaticky došlo k vývoju podielu používania v tom zmysle, že túto kaviareň už používajú výlučne obyvatelia domova dôchodcov, takže uvedená kaviareň je už v rozsahu 100 % používaná na účely plnení oslobodených od DPH.

13 Žalobkyňa vo veci samej podala proti tomuto rozsudku na vnútroštátny súd opravný prostriedok „Revision“, pričom tvrdila, že ak sa predmetná kaviareň, ktorá je súčasťou majetku podniku bez možnosti použitia na súkromné účely, už nepoužíva na zdaniteľné účely, nepredstavuje to zmenu používania tejto kaviarne, ktorá by mohla viesť k úprave podľa § 15a UStG. Toto nepoužívanie treba chápať ako výsledok chybnej investície. Skutočnosť, že daňový úrad odmietol čiastočne odpísať hodnotu uvedenej kaviarne, preukazuje, že v rokoch 2009 až 2012 ešte existoval úmysel kaviareň používať. Prístup k predmetnej kaviarni bol zablokovaný len z dôvodu bezpečnosti. Jej užívanie obyvateľmi domova dôchodcov sa nezvýšilo.

14 Vnútroštátny súd spresňuje, najmä s odkazom na rozsudok z 28. februára 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários (C-672/16, EU:C:2018:134), že právo na odpočítanie dane zaplatenej na vstupe zostáva zachované aj vtedy, ak zdaniteľná osoba nemohla tovary a služby, ktoré viedli k odpočítaniu dane, s ohľadom na okolnosti, ktoré nastali nezávisle od jej vôle, využívať v rámci zdaniteľných plnení. Nepoužívanie tovaru alebo služieb napriek úmyslu používať ich na zdaniteľné účely možno porovnať so situáciou ich nepoužívania nezávisle od vôle podnikateľa.

15 Uvedený súd uvádza, že skončenie prevádzkovania predmetnej kaviarne vyplýva z nedostatku hospodárskej výnosnosti, a teda z neúspechu žalobkyne vo veci samej, čo samo osebe nepredstavuje žiadnu zmenu okolností, na základe ktorých vzniklo právo na odpočítanie v zmysle článku 185 ods. 1 smernice o DPH, keďže používanie tejto kaviarne obyvateľmi domova dôchodcov na účely plnení oslobodených od DPH zostalo nezmenené. Používanie uvedenej kaviarne na účely plnení podliehajúcich DPH sa tak úplne skončilo bez toho, aby toto doterajšie používanie bolo nahradené zvýšeným používaním obyvateľmi domova dôchodcov. Vykladať nepoužívanie predmetnej kaviarne v tom zmysle, že v súčasnosti už ide len o jej výlučné používanie na účely plnení oslobodených od DPH, by mohlo predstavovať nesprávne právne posúdenie.

16 Za týchto okolností Bundesfinanzhof (Spolkový finančný súd, Nemecko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je zdaniteľná osoba, ktorá zhotoví investičný predmet na účely jeho používania na zdaniteľné účely, ktoré zakladá právo na odpočítanie dane (v tejto veci výstavba budovy určenej na prevádzku kaviarne), povinná upraviť odpočítanie dane v súlade s článkom 185 ods. 1 a článkom 187 smernice o [DPH], ak skončí obchodnú činnosť spojenú s právom na odpočítanie dane zaplatenej na vstupe (v tejto veci prevádzka kaviarne) a investičný predmet sa v súčasnosti už viac nepoužíva v rozsahu pôvodne zdaniteľného používania?“

O prejudiciálnej otázke

17 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 184, 185 a 187 smernice o DPH majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej zdaniteľná osoba, ktorá nadobudla právo na pomerné odpočítanie DPH vzťahujúcej sa na výstavbu kaviarne pripojenej k domovu dôchodcov, ktorý prevádzkuje na účely plnení oslobodených od DPH, a určenej na

používanie tak na zdaniteľné plnenia, ako aj na plnenia oslobodené od dane, je povinná upraviť pôvodné odpočítanie DPH v prípade, že táto zdaniteľná osoba skončila v priestoroch tejto kaviarne všetky zdaniteľné plnenia.

18 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom systému odpočtov je úplne zbaviť zdaniteľnú osobu bremena DPH, ktorá je splatná alebo zaplatená v rámci všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH v dôsledku toho zabezpečuje neutralitu, pokiaľ ide o daňovú záťaž všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na ich ciele alebo výsledky pod podmienkou, že tieto činnosti samy v zásade podliehajú DPH (rozsudok z 25. júla 2018, Gmina Ryjewo, C-140/17, EU:C:2018:595, bod 29).

19 Na to, aby dotknutá osoba mala prístup k právu na odpočítanie dane, treba na jednej strane, aby bola „zdaniteľnou osobou“ v zmysle smernice o DPH, a na druhej strane, aby predmetné tovary a služby boli použité na účely jej zdaniteľných plnení s tým, že použitie tovarov alebo služieb, alebo ktoré je pre ne plánované, určuje len rozsah pôvodného odpočítania, na ktoré má zdaniteľná osoba právo, a rozsah prípadných úprav počas nasledujúcich období, ale nemá vplyv na vznik práva na odpočítanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, body 33 a 39).

20 Mechanizmus úpravy stanovený v článkoch 184 až 187 smernice o DPH tvorí nedeliteľnú súčasť režimu odpočítania DPH, ktorý táto smernica stanovuje. Má za cieľ zvýšiť presnosť odpočítaní spôsobom zaručujúcim neutralitu DPH tak, aby plnenia uskutočnené v predchádzajúcom štádiu naďalej umožňovali uplatniť právo na odpočítanie len v rozsahu, v akom slúžia na poskytnutie plnení podliehajúcich takejto dani. Tento mechanizmus má tak za cieľ vytvoriť úzky a priamy vzťah medzi právom na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe a používaním daných tovarov a služieb na plnenia zdanené na výstupe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2019, Mydibel, C-201/18, EU:C:2019:254, bod 27 a citovanú judikatúru).

21 V spoločnom systéme DPH možno totiž odpočítať len dane zaplatené na vstupe, ktoré zaťažujú tovar alebo služby, ktoré používajú zdaniteľné osoby na účely svojich zdaniteľných plnení. Odpočítanie daní zaplatených na vstupe je spojené s výberom daní na výstupe. Ak sa tovar alebo služby nadobudnuté zdaniteľnou osobou použijú na účely plnení oslobodených od dane alebo nepodliehajúcich DPH, nemožno ani vybrať daň na výstupe, ani odpočítať daň zaplatenú na vstupe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. apríla 2018, SEB bankas, C-532/16, EU:C:2018:228, bod 38).

22 V prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa vo veci samej nadobudla právo na odpočítanie DPH, ktorú zaplatila pri výstavbe kaviarne, o ktorú ide vo veci samej. Toto právo bolo predmetom prvej úpravy v roku 2006, ktorou daňový úrad stanovil rozsah práva na odpočítanie DPH vzťahujúcej sa na výstavbu tejto kaviarne na 90 % na základe svojho odhadu, ktorý žalobkyňa vo veci samej nespochybnila, podľa ktorého bola uvedená kaviareň v rozsahu 10 % určená na oslobodené plnenia.

23 Pokiaľ ide o úpravu týkajúcu sa rokov 2009 až 2012, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že daňový úrad túto opravu vykonal na základe zistenia, že počas tohto obdobia sa v kaviarni dotknutej vo veci samej neuskutočnilo žiadne zdaniteľné plnenie, takže táto kaviareň sa odvtedy používala iba na plnenia oslobodené od dane. Táto okolnosť podľa uvedeného úradu predstavuje zmenu v zmysle článku 185 smernice o DPH, ktorá si vyžaduje úpravu odpočítania dane za tieto roky.

24 Vnútroštátny súd však pochybuje o existencii takejto zmeny v prejednávanej veci v rozsahu, v akom sa domnieva, že samotné skončenie zdaniteľnej činnosti je spôsobené okolnosťou, že zdaniteľné prevádzkovanie uvedenej kaviarne sa ukázalo ako hospodársky nevýnosné a v prejednávanej veci neviedlo k žiadnej zmene ani nárastu činnosti oslobodenej od dane.

25 V tejto súvislosti treba na jednej strane pripomenúť, že z judikatúry citovanej v bode 20 tohto rozsudku vyplýva, že právo na odpočítanie dane možno v zásade uplatniť len vtedy, ak existuje úzky a priamy vzťah medzi právom na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe a používaním dotknutých tovarov alebo služieb na zdaniteľné plnenia na výstupe. Pokiaľ teda ide o investičný majetok, akým je kaviareň vo veci samej, ak sa počas obdobia na úpravu stanoveného podľa článku 187 ods. 1 smernice o DPH preukáže, že tento vzťah, hoci bol skutočný v skoršom štádiu, už zanikol, v zásade ide o zmenu v zmysle článku 185 tejto smernice, v dôsledku ktorej je nevyhnutné vykonať úpravu odpočítania dane.

26 Na druhej strane podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora právo na odpočítanie v zásade zostáva okrem iného zachované, i keď neskôr z dôvodu okolností nezávislých od jej vôle zdaniteľná osoba nevyužíva uvedený tovar a služby, ktoré viedli k odpočítaniu dane v rámci zdaniteľných plnení (rozsudok z 28. februára 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, bod 40 a citovaná judikatúra). V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že za takých podmienok by konštatovanie, že na preukázanie existencie zmien v zmysle článku 185 uvedenej smernice postačuje, že sa nehnuteľnosť po skončení nájomnej zmluvy, ktorej je predmetom, z dôvodu okolností nezávislých od vôle jej vlastníka nevyužíva, hoci sa preukáže, že tento vlastník mal naďalej záujem využívať ju na účely zdaniteľného plnenia a v tomto smere vyvíjal potrebné kroky, na základe ustanovení upravujúcich úpravy viedlo k obmedzeniu práva na odpočítanie dane (rozsudok z 28. februára 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários, C-672/16, EU:C:2018:134, bod 47).

27 V prejednávanej veci sa však zdá, že situácia vo veci samej, ako ju uvádza vnútroštátny súd, sa značne odlišuje od situácií, ktoré viedli k prijatiu tejto judikatúry.

28 V tejto súvislosti treba uviesť, že uvedená judikatúra sa týka situácií, v ktorých hoci dotknuté výdavky boli vynaložené na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení, tieto sa konkrétne nerealizovali, takže nedošlo k nijakému plneniu. V tomto prípade právo na odpočítanie DPH zaplatenej z týchto výdavkov má mať úzky a priamy vzťah s uskutočnením plánovaných zdaniteľných plnení v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 20 tohto rozsudku.

29 Naopak, v situácii, o akú ide vo veci samej, z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že počas prvého obdobia, ktoré trvalo od roku 2003 do roku 2008, bola kaviareň, o ktorú ide vo veci samej, skutočne uvedená do prevádzky na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení a plnení oslobodených od dane, takže prinajmenšom v týchto rokoch a v rozsahu pomernej časti 90 % stanovenej daňovým úradom existoval úzky a priamy vzťah medzi právom na odpočítanie DPH zaplatenej z výdavkov na výstavbu tejto kaviarne a skutočnými zdaniteľnými plneniami, na ktoré bola táto kaviareň použitá.

30 Z týchto informácií však tiež vyplýva, že v druhom období od roku 2009 do roku 2012, ktoré je ako jediné predmetom sporu vo veci samej, sa zdaniteľné plnenia, nech už je to z akéhokoľvek dôvodu, skončili, zatiaľ čo plnenia oslobodené od dane boli naďalej vykonávané. To má nevyhnutne za následok, že na rozdiel od okolností veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku z 28. februára 2018, Imofloresmira – Investimentos Imobiliários (C-672/16, EU:C:2018:134), priestory uvedenej kaviarne, ktoré sú okrem toho neoddeliteľnou súčasťou domova dôchodcov prevádzkovaného na účely plnení oslobodených od DPH, nezostali prázdne, ale sú teraz používané výlučne na plnenia oslobodené od dane.

31 Inak by to bolo len v prípade, ako správne uvádzajú nemecká vláda a Európska komisia, že žalobkyňa vo veci samej by v tomto období našla pre uvedené priestory iné používanie na účely plnení zakladajúcich právo na odpočítanie DPH. Aj keď sa vzhľadom na spis, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nezdá, že by išlo o takýto prípad, treba, aby vnútroštátny súd prípadne vykonal v tejto súvislosti potrebné overenia.

32 Preto v súlade s judikatúrou uvedenou v bodoch 20 a 21 tohto rozsudku keďže tovary alebo služby, ktoré žalobkyňa vo veci samej nadobudla na účely výstavby kaviarne dotknutej vo veci samej, boli použité v rokoch 2009 až 2012 výlučne na účely jej plnení oslobodených od dane, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, plnenia uskutočnené v skoršom štádiu už neslúžia na poskytnutie zdaniteľných plnení, a preto sa na ne vzťahuje mechanizmus úpravy odpočítanej dane. Za týchto okolností by totiž zanikol úzky a priamy vzťah medzi právom na odpočítanie DPH zaplatenej z výdavkov vynaložených na vstupe a zdaniteľnými činnosťami, ktoré zdaniteľná osoba následne uskutočnila, napriek tomu, že existoval v skoršom štádiu.

33 Z toho vyplýva, ako bolo uvedené v bode 25 tohto rozsudku, že za týchto okolností by v zásade došlo k zmene v zmysle článku 185 smernice o DPH, ktorá by viedla k potrebe vykonať úpravu odpočítanej dane. Skutočnosť, že to vyplýva z okolností nezávislých od vôle zdaniteľných osôb, sama osebe túto nevyhnutnosť nespochybňuje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Groep, C-487/01 a C-7/02, EU:C:2004:263, bod 55).

34 Napokon treba uviesť, že zásada daňovej neutrality nebráni takémuto záveru. Situácia podniku, ktorý investuje na účely hospodárskej činnosti vedúcej k zdaniteľným plneniam a plneniam oslobodeným od dane a ktorý vždy uskutočňuje plnenia oslobodené od dane, sa totiž odlišuje od situácie podniku, ktorý investuje na účely hospodárskej činnosti, ktorá vedie len k zdaniteľným plneniam, bez toho, aby táto činnosť napokon viedla k takýmto plneniam.

35 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že články 184, 185 a 187 smernice o DPH sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej zdaniteľná osoba, ktorá nadobudla právo na pomerné odpočítanie DPH vzťahujúcej sa na výstavbu kaviarne pripojenej k domovu dôchodcov, ktorý prevádzkuje na účely plnení oslobodených od DPH, a určenej na používanie tak na zdaniteľné plnenia, ako aj na plnenia oslobodené od dane, je povinná upraviť pôvodné odpočítanie DPH v prípade, že táto zdaniteľná osoba skončila v priestoroch tejto kaviarne všetky zdaniteľné plnenia, ak pokračovala v uskutočňovaní plnení oslobodených od dane v týchto priestoroch a používala ich tak výlučne na tieto plnenia.

O trovách

36 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

Články 184, 185 a 187 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej zdaniteľná osoba, ktorá nadobudla právo na pomerné odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) vzťahujúcej sa na výstavbu kaviarne pripojenej k domovu dôchodcov, ktorý prevádzkuje na účely plnení oslobodených od DPH, a určenej na používanie tak na zdaniteľné plnenia, ako aj na plnenia oslobodené od dane, je povinná upraviť pôvodné odpočítanie DPH v prípade, že táto zdaniteľná osoba skončila v priestoroch tejto kaviarne všetky zdaniteľné plnenia, ak pokračovala v uskutočňovaní plnení oslobodených od dane v týchto priestoroch a používala ich tak výlučne na tieto plnenia.

Podpisy